

BEROEPSGEHEIM

Bill Bryson

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **KATRIEN STEYAERT****Bill Bryson**

Kent u van: reisverhalen over Engeland ('Een klein eiland'), de VS ('Het verloren continent') en Australië ('Tegenvoeters') of van zijn populairwetenschappelijke boek 'Een kleine geschiedenis van bijna alles'.

H

et verbaast me een beetje, maar voor mijn nieuwe boek – een soort populaire geschiedenis van Amerika – doe ik nog met even veel plezier research als twintig jaar geleden. Het gevoel iets nieuws en spannends te ontdekken en daardoor een verhaal te kunnen vertellen zoals het nog nooit is verteld: dat geeft me zeer veel voldoening.

Maar dan komt het echte werk: alles samenbrengen en neerschrijven. Dan denk ik: hoe moet ik dit verhaal structureren? En moet Charles Darwin in het derde of het achttiende hoofdstuk? Soms kan ik na een hele dag puzzelen alleen maar vaststellen: *this is terrible*. Het voordeel is dat ik intussen weet dat er nu eenmaal topdagen zijn en dagen waarop ik mijn haar wil uittrekken van frustratie. Ik kan het in perspectief zien.

Wat ook helpt, is mijn dagelijkse wandeling. Die twintig minuten zijn van de meest waardevolle van mijn dag, niet alleen omdat het goed doet de benen te strekken en frisse lucht in te ademen, maar ook omdat het verbazend vaak oplossingen biedt voor passages waarmee ik al uren worstelde. Ik print ze uit en neem ze mee naar het bosje achter ons huis.

Dat ken ik intussen zo goed dat ik kan lopen lezen zonder tegen de bomen te botsen. Ik zou dat in principe ook in de dichtstbijzijnde stad kunnen doen, maar dan zouden mensen wellicht vreemd opkijken van mijn gemompel. Want dat helpt ook: passages luidop lezen en tegen mezelf praten.

Waar wij wonen, in Norfolk, zijn er zelfs nauwelijks schapen die me kunnen horen. Dit landschap is bijna even plat als waar ik opgroeide in Iowa. Amerikanen gaan niet wandelen *just for the fun of it*. Ik heb dat echt moeten leren. Ik weet nog goed hoe ik als twintiger meeding met een collega naar het Lake District. Het regende het hele weekend en terwijl we steeds meer doorweekt raakten, beklommen we moordende heuvels. Ik dacht alleen maar: dit is te gek. Maar al snel daagde het me hoe prachtig het is.

Tijdens langere tochten, bijvoorbeeld voor mijn boek *Terug in Amerika. Een voettocht door de Appalachen*, merkte ik dat al wandelend het leven een soort handige eenvoud krijgt. Tijd wordt een leeg begrip en het brengt me in een soort zen-modus. Niet meteen, hoor. In het begin werd ik gek van het feit dat ik niets had om over na te denken, geen concrete plannen. Maar toen stopte ik met daartegen te vechten en liep mijn hoofd helemaal leeg. Vrij van zorgen, vrij van ingewikkelde gedachten. Het voelde alsof mijn brein gereinigd werd en dat is ongeloflijk ontspannend en verfrissend.

© Arcangel/hollandse hoogte

Ik wandel nu nog vaak voor mijn plezier, met mijn vrouw of met vrienden. Hoe ouder ik word, hoe meer ik verlang naar minder schrijven en meer wandelen. Dat heeft alles te maken met het besef dat mijn leven eindig is en ik dus selectiever wil zijn. Toen ik dertig was, dacht ik dat ik een oneindig aantal boeken zou schrijven, maar nu ik zestig ben, besef ik dat het er maar een paar meer zullen zijn.